

РЕШЕНИЕ
№ 223
гр. Перник, 17.10.2011г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд Перник, в касационен състав, в открито съдебно заседание проведено на двадесет и първи септември през две хиляди и единадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА.

При участието на секретаря А.М***. и прокурор Стефанова при Окръжна прокуратура гр. Перник по докладваното от съдията Георгиева. касационно административно гражданско дело № 216 по описа за 2011г. на Административен съд Перник, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от АПК.

С решение № 301 от 21.04.2011г., постановено по гражданско дело № 8079/2010г. по описа на районен съд Перник, състав при същия съд е обявил нищожността на решение № 2236 от 30.08.2010г. на Общинска служба по земеделие гр. Перник, постановено по заявление вх. № 3132 от 04.08.1992г., подадено от Всестранна кооперация “Витоша”, с което е отказано възстановяването на нива от 0.731 дка в землището на с. Витошко, местността “Селото”.

Против така постановеното съдебно решение е постъпила жалба от пълномощника на Общинска служба “Земеделие”-гр. Перник. В жалбата се излагат съображения, че решението на районен съд гр. Перник е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Касационната жалбата се поддържа от процесуалния представител на жалбоподателя по касация и в съдебно заседание, като се иска отмяната на първоинстанционното решение и оставяне в сила на решението постановено от ОСЗ-гр. Перник.

Ответникът по касационната жалба Всестранна кооперация “Витоша”, е депозирал писмен отговор по касационната жалба. В съдебно заседание пълномощника излага съображения, че решението е правилно, обосновано и съобразено с материалния закон, поради което моли да бъде оставено в сила.

Представителят на Окръжна прокуратура гр. Перник предлага решението на районен съд Перник да бъде оставено в сила, като правилно и законосъобразно.

Административен съд Перник като разгледа делото по реда на чл. 217 и следващите от Административно процесуалния кодекс и след като взе предвид наведените от касационните жалбоподатели касационни основания и извърши цялостен преглед за законосъобразност на обжалваното решение, намира касационната жалба за допустима като подадена в срок и от надлежна страна, а разгледана по същество за неоснователна:

Със съдебно Решение № 301 от 21.04.2011г., постановено по гражданско дело № 8079/2010г. по описа на районен съд Перник, състав при същия съд е обявил нищожността на решение № 2236 от 30.08.2010г. на Общинска служба по земеделие гр. Перник, постановено по заявление вх. № 3132 от 04.08.1992г., подадено от Всестранна кооперация “Витоша”, с което е отказано възстановяването на нива от 0.731

дка в землището на с. Витошко, местността "Селото". За да достигне до извода, че атакуваният индивидуален административен акт на Общинска служба по "Земеделие"-Перник е нищожен районен съд е приел, че е бил постановен в нарушение на чл. 14, ал. 6 и ал. 7 от ЗСПЗЗ.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл. 219, ал. 1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от Пернишки районен съд.

Контролът, който първоинстанционния съд е бил длъжен да упражни при проверката на действителността и законосъобразността на решение № 2236 от 30.08.2010г. на ОС "Земеделие"-Перник се е свеждал до обсъждане на критериите по чл. 146 АПК и в частност дали фактическите констатации, приети за установени от административния орган правилно са били подведени под съответните разпоредби на закона. В настоящия случай първоинстанционния съд е разгледал и се е произнесъл по същество на административно-правния спор, като е изследвал съответствието на обжалваното решение с нормата на материалния закон, послужила за неговото издаване, а именно: чл. 14, ал. 6 и ал. 7 от ЗСПЗЗ.

Решенията на Общинските служби по "Земеделие " са индивидуални административни актове, които се постановяват от компетентния по местонахождението на недвижимите имоти орган по поземлена собственост при подадено по реда на чл. 11, ал. 1 вр. чл. 12, ал. 1 от ЗСПЗЗ заявление. Преценката за законосъобразност, която съдът прави в производството по чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ относно издадените административни актове се свежда до анализиране на визираните в нормата на чл. 146 АПК критерии, а именно: административният акт да е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на материално-правните и процесуално-правните предпоставки за това и да е съобразен с целта на закона. Неспазването на някое от тези изисквания за действителност на административните актове води до тяхното опорочаване и отмяна, респ. изменение от съда съобразно неговата компетентност по см. на чл. 172 АПК.

Настоящата съдебна инстанция намира, че органа по поземлена собственост не може сам да отменява свой предходен и влязъл в сила административен акт, в случая Решение № 187 от 26.10.2005г.. Този довод на първоинстанционния съд е съобразен с разпоредбата на чл. 14, ал. 7 на ЗСПЗЗ, според която при откриване на нарушения на ЗСПЗЗ или ППЗСПЗЗ, на нови обстоятелства, нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на решението Общинската служба по "Земеделие " по искане на МЗГ или по искане на заинтересуваните лица се произнася с решение да го измени в срок до 1 година от откриване на новите обстоятелства или от новите писмени доказателства, но не по-късно от 2 години от влизане в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението по чл. 14 ал. 1 т. 1. Този ред е единствено неприложим, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по чл. 14, ал. 3 на ЗСПЗЗ. В настоящия казус проблема е дали представените от трето лице съдебни решения, с които е признато за установено, че процесната нива не е собственост на касационния ответник могат да се възприемат като такива по чл. 14, ал. 3 от ЗСПЗЗ. На този въпрос следва да бъде отговорено отрицателно. Искът по чл. 97 отм./чл. 124/ от ГПК не влече след себе си задължение за ОС "Земеделие" да отменя свои влязъл в сила административен акт. По правило съдебното решение влиза в сила и има действие между страните по делото и е задължително за всички. В конкретиката обаче, то не поражда задължение за действие от страна на административния орган.

От друга страна и съгласно чл. 99 от АПК влязъл в сила административен акт, който не е бил обжалван пред съда, може да бъде отменен или изменен от непосредствено погорестоящия административен орган, а ако такъв няма - от органа, който го е издал, само при изрично визираните в нормата условия по молба на заинтересуваните лица, по инициатива на административния орган или по предложение на прокурора или обудсмана. В нормите на чл. 102-106 от АПК са посочени процесуалните предпоставки в производството за възобновяване за издаване на нов административен акт. Следва да се изложи в тази насока, че касатора не е спазил заложените в закона условия, нито от процесуално-правна страна, нито е обсъдил основанията по см. на чл. 99 от АПК водещи до евентуална основателност на възобновяване на административното производство, респ. отказ да се допусне същото.

Ето защо, след влизане в сила на първоначалния административен акт -Решение № 187 от 26.10.2005г. и при липсата на изложените законови основания, последващото воляизявление на ОСЗ е опорочено, до формата на нищожност и не е налице действително и валидно произнасяне обективизирано в решение № 2236 от 30.08.2010г..

Настоящата касационна инстанция изцяло споделя правните доводи на Пернишки районен съд и относно липсата на предпоставките по чл. 14, ал. 6 ЗСПЗЗ, като намира същите за правилни, поради което и не следва да ги преповтаря в мотивите на съдебния акт.

Предвид изложеното, настоящия състав не намира основания за отмяна или изменение на решението на първоинстанционния съд, което е валидно, допустимо и съответстващо на материалния закон. Поради тези съображения същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд Перник, в касационен състав

Р Е Ш И:

Оставя в сила решение № 301 от 21.04.2011г., постановено по гражданско дело № 8079/2010г. по описа на районен съд Перник, с което е обявена нищожността на решение № 2236 от 30.08.2010г. на Общинска служба по земеделие гр. Перник, постановено по заявление вх. № 3132 от 04.08.1992г., подадено от Всестранна кооперация "Витоша", с което е отказано възстановяването на нива от 0.731 дка в землището на с. Витошко, местността "Селото".

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/

ЧЛЕНОВЕ: 1. /п/

2. /п/

585/28.05.1992г. липсват писмени доказателства, установяващи датата на уведомяване на ответника за издаване на административния акт. Налично е единствено писмо-известие за доставяне № 7113700002967, от което е видно, че Г. С. В. е уведомен за издаване на Протокол № 585/24.08.2007г. на 09.10.2007г. Настоящата касационна инстанция намира за произволни и противоречащи на закона съображенията на касатора, че след като на заявителят по преписката Г. С. В. оспореният акт е бил съобщен на 09.10.2007г., то подадената от Т. Б. Д. жалба вх. № ВС-01/3096/25.10.2007г. е просрочена, поради обстоятелството, че "с уведомяването на заявителя всички наследници се считат за уведомени и от този момент текат сроковете за обжалване на административния акт.". Да се приеме това становище би означавало превратно да се тълкува волята на законодателя и основните принципи на административния процес, регламентиращи правото на оспорване по съдебен ред и по-конкретно [чл. 147 ал. 1 АПК](#) и [чл. 120 от Конституцията](#) на Република България, даващи възможност на гражданите да обжалват всички административни актове, с които се засягат техните права, свободи и законни интереси или създават задължения за тях. След като законодателят е определил в правната норма на [чл. 14 ал.2 ЗСПЗЗ](#) реда за съобщаване на издадените от ОСЗГ административни актове, този довод на касатора е изцяло необоснован и изложен при неправилно възприемане, както на точния смисъл, така и на духа на закона. В този аспект следва да се добави и изричната законова разпоредба на [чл. 61, ал. 1 АПК](#) относно задължението на административния орган за "съобщаване на всички заинтересовани лица, вкл. и на тези, които не са участвали в административното производство".

В настоящата спорна хипотеза, след като Т. Б. Д. не е уведомена по реда на [ГПК](#) за издадения на 24.08.2007г. Протокол № 585 по преписка по заявление вх. № 585/28.05.1992г. за нея не е започнал да тече 14-дневния преклузивен срок за атакуване на същия, поради което и подадената на 25.10.2007г. жалба се явява процесуално допустима и подлежаща на разглеждане по същество относно нейната основателност, както правилно е постъпил сезирания съд. По отношение на твърдението на касатора, развито едва в писмените бележки, че СРС, 44 състав е бил сезиран от лице, което не е било снабдено с представителна власт по см. на [чл. 20 ГПК](#) /отм./, само за пълнота на изложението, без това да рефлектира върху правилността на съдебния акт /защото е въведено след изтичане на срока по [чл. 211 АПК](#) /, но доколкото касационния съд е оправомощен да разгледа не само изложените в жалбата по см. на [чл. 218 ал.1 АПК](#) основания, но и да следи служебно по см. на [чл. 218 ал. 2 АПК](#) за валидността и допустимостта на съдебни акт е необходимо да се отбележи и следното: Действително пред СРС, ГК, 44 състав е била подадена жалба от Т. Б. Д., чрез неин пълномощник Я. Д. Т., съгл. пълномощно рег. № xxx/24.01.2002г., като с последното изрично е заявено воляизявление за представителство пред съдебните органи на РБ. Освен това, упълномощеното лице е от кръга посочен в [чл. 20 ал. 1 6"б" ГПК](#) /отм./, както и Т. Б. Д. в изпълнение на разпореждането на СРС, ГК, 44 състав от 07.11.2007г. лично е подписала жалбата е и потвърдила извършените до този момент от нейно име и за нейна сметка процесуални действия по см. на [чл. 25 ГПК](#) /отм./.

На следващо място, с оглед изложените в касационната жалба твърдения за нищожност на Решение № 274/10.10.2003г., Решение № 274/30.04.2003г. и Протокол от 14.01.2003г.

поради издаването им от некомпетентен орган, следва само да се посочи, че касатора, в качеството му на административен орган по поземлена реформа не може да черпи благоприятни правни последици от собствените си незаконосъобразни действия, вкл. и от обстоятелството, ако тези административни актове са били постановени от състав, различен от определения по см. на [чл. 60а ППЗСПЗЗ](#). Нищожност на това основание по принцип може да претендира заинтересованата страна, в хипотеза, че с актът се накърняват нейни права и законни интереси, като безсрочно във времето същата може да сезира съдът с жалба с правно основание [чл. 149 ал.5 АПК](#).

По така изложените правни доводи и аргументи и с оглед въведените в касационната жалба основания за отмяна на атакувания съдебен акт, решаващият съд в настоящия състав, приема, че съдебното решение без номер и дата на СРС, ГК, 44 състав по гр. дело № 24889/2007г., с което е била обявена нищожността на Протокол № 585 от 24.08.2007г. на Общинска служба по "Земеделие и гори"- Панчарево е правилно на основание [чл. 209 т.3 АПК](#) и на основание [чл. 221 ал.2 АПК](#) следва да бъде оставено в сила. Не са констатираха и основанията за касиране на съдебния акт по см. на [чл. 218 ал.2 АПК](#) във вр. [чл. 209 т.1 и т.2 АПК](#).

Подадената касационна жалба е изцяло недоказана на въведените в нея основания, поради което Административен съд-София-град следва да я остави без уважение.

В случая следва да се има предвид, че производството пред РС се развива по процесуалните правила на действащия [АПК](#). Оспореният административен акт е самостоятелен спрямо посочените предходни актове на същия административен орган и при проверка на законосъобразността му ПРС следва да съобрази съответствие на посочените в обстоятелствената част факти с приложимия материален закон към момента на издаване на решението. Между страните няма спор за приключили преди издаването му съдебноадминистративни производства. Правните изводи на ПРС е следвало да бъдат обосновани с правнозначимите обстоятелства за конкретния случай.

С решение № К 100р/20.05.1997 г. на основание влязъл в сила план за земеразделяне е възстановена собственост на наследниците на Е. П. върху пет земеделски имота, сред които под номер 4 - овощна градина от 16.544 дка., представляваща имот № 049001 по плана за земеразделяне при граници: имоти №№ 000103, 000114, 000130, 049005 и 049004. За имота има издадена скица-неразделна част от решението. Впоследствие с решение № К 1003/10.06.2003 г. ОСЗГ възстановява правото на собственост по същата преписка от 1991 г. на имот-овощна градина с площ от 14.146 дка. с № 049048. При съпоставка на двете решения става видно, че дори и да липсва позоваване за приемане на второто решение от фактическа страна-номерата на имота са различни, съществува

разлика и в границите им. По второто решение са описани като граници за разлика от първото-имот № 049049-овощна градина на земи по [чл. 19 ЗСПЗЗ](#) и № 049028-овощна градина на К. Д. Т. Очевидна е промяната в границите и номера на имотите-предмет на възстановяване. Няма данни за установена идентичност на имотите №№ 049001 и 049048, като е видно припокриващо се местоположение в по-голямата част. С второто решение може да се приеме, че площта на имот 049001 е намалена за сметка на имоти №№ 049049 и 049028, останалите граници съвпадат. Посочените факти са изследвани от ПРС в производство по оспорване на решението от 2003 г. В решение № 10 от 2.02.2007 г. е коментирано съдебното решение на ПРС по гр. д. № 9037/1993 г. В решението на ОСЗГ-П. от 5.11.2007 г. наред с посоченото гр. дело от 1993г. е отразено и решение № 58/15.04.2004 г. по гр. д. № 8434/2003 г. За него няма данни в решението на ПРС от 2.02.2007 г., с което е обявена нищожност на решение на ОСЗГ-П. № К 1003 от 10.06.2003 г. Имотът от 14.146 дка с номер 049048 по плана за земеразделяне е с идентични граници по решенията на ОСЗГ от 2003 г. и от 2007 г. Към момента на постановяване на акта от 2007 г., на практика не съществува решението от 2003 г. поради влязлото в сила решение на ПРС, считано от 5.07.2007 г. /оставено в сила от Адм. съд-Пловдив/. ПРС правилно се е позовавал на разпоредбата на [чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ](#), но следва да се отчете наличието и на посочено съдебно решение № 58 от 15.04.2004 г. Процедурата за изготвяне и приемане на план за земеразделяне е уредена с [чл. 22, чл. 23, ал. 5, чл. 23а - чл. 25 ППЗСПЗЗ](#). Алинея 3 от [чл. 25](#) отчита представянето на съдебни решения за възстановяване правото на собственост, след изтичане на срока по [чл. 11, ал. 4](#) от закона, предвиждайки облекчена процедура за обезщетяване със земи по [чл. 19 ЗСПЗЗ](#), а при недостиг-по реда на [чл. 106](#) и със земи по [чл. 19](#) на територията на общината, без изискване на решение на Общинския съвет-при обезщетяване със земи по [чл. 19 ЗСПЗЗ](#). ОСЗГ е посочила за правно основание [чл. 27 ППЗСПЗЗ](#) и при наличие на посочено съдебно решение от 2004 г., ПРС е следвало да подложи на проверка това обстоятелство, като го свърже с разпоредбата на [чл. 14, ал. 7 пр. последно от ЗСПЗЗ](#) /редът не се прилага, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение/. Тъй като в обжалвания съдебен акт не са изложени съображения в посочената насока и няма доказателства за цитираното съдебно решение, същият следва да бъде приет за постановен при неизяснена фактическа обстановка. Дори резултата от решение № К 1004 от 5.11.2007 г. да покрива фактическият състав на [чл. 14, ал. 7 ЗСПЗЗ](#), необходимо е да се изяснят всички обстоятелства от мотивната част на административния акт. След процесуални действия в тази насока ще бъде възможно да се прецени дали оспореното решение на земеделската служба е законосъобразен, незаконосъобразен или нищожен административен акт.

Непълнотата на доказателствата не е сред изброените касационни основания в [чл. 209 от АПК](#), а касационното производство не е средство за отстраняване на грешка, дължаща се в случая на процесуалното поведение на страните и на съда, ангажиран със служебното начало при попълване на административната преписка в производството по ах. д. № 608/2008 г. При наличие на събрани доказателства за изясняване на фактите, не би съществувала пречка за произнасяне по същество от тази инстанция. В конкретния случай се налага оспореният съдебен акт да бъде отменен, а делото върнато на районен съд за разглеждането му от друг съдебен състав, с проверка на посочените обстоятелства посредством прилагане на пълната административна преписка по издаденото решение на ОСЗГ и събиране на доказателства за прилагане разпоредбата на чл. 14, ал. 7, предл. последно

ЗСПЗЗ. Мотивиран така и на основание чл.222, ал. 2, т. 1 от АПК, Съдът